

Тия доказателства сж доволно трудни. Въ Щатитѣ Пенсилванія и Висконсинъ, вдовицата и дѣцата на умрѣлия, вслѣдствие на нещастие съ работникъ чужденецъ, (не американски поданикъ), ако живѣятъ въ странство, нѣматъ никакво право на обезщетение.

При липсата на тая законна протекция важно е за самия работникъ да бжде много внимателенъ, прилѣженъ и ловкъ при работенето, още по-вече ако не знае английски и, слѣдователно, не може да разбира даванитѣ на гласъ или написани наставления и прѣдупрѣждявания за избѣгване нещастията. Често самия законъ задължава господаритѣ да взематъ нужднитѣ прѣдпазителни мѣрки за закрила на работницитѣ отъ нещастия, и ето защо прѣпоръчва се на работника, още прѣди да почне да работи, да види да ли сж взети горнитѣ прѣдпазителни мѣрки отъ страна на самия работодателъ.

За нашитѣ работници въ Америка, вънъ отъ това че нѣма нужднитѣ бюра или Д-ва за опжтвания, но липсва и едно — единствено официално учрѣждение къмъ което биха могли да се обърнатъ за законна закрила (консулство).

На италиянскитѣ, напр., емигранти се прѣпоръчва още при самия случай на нещастие да се обърнатъ писмено къмъ надлѣжното италианско консулство (а тѣ сж около 52 въ Щатитѣ) било лично или чрѣзъ свидѣтели, да изложатъ всичкитѣ подробности по случилото се, като дадатъ и свѣдения по гражданското си състояние (име, прѣзиме, възраст, родно мѣсто — и сжщото за двама или повече свидѣтели *). Съвѣтва се още, щото такива пострадали да не подписватъ никакви актове прѣдставени тѣмъ по тоя случай отъ администрацията на на завѣдението, ако и срѣщу общание за подарѣци въ случай че ги подпишатъ, нито пъкъ да прибѣгватъ